



Naujoji Tvarka

#215

3 / 2025 (136)

Alfredas Kotzas

Komanda ir paklusnumas Žodžiai Hitlerio kariams

1 dalis

1st - 13th leidimo (iš pradžių išleistas 1934 m.) pratarmė

Per Pirmąjį pasaulinį karą siautėjusios plieno audros laikas turėjo ir gerąją pusę. Ten, kur sproginėjo sviediniai, nebuvo nė vieno, kuris visiškai nepriklausytų mums. Kas turėjo noro ir galimybių vengti pareigos, nes buvo bailus, to tarp mūsų nebebuvo.

Bičiuliai, žinau, kad trokštate, jog viskas eitų į priekį. Jūs nenorite, kad mūsų gretoje žygiuotų kas nors, kas falsifikuoja mūsų bendruomenę. Jūs trokštate to, ką kadaise turėjome kuopoje: dalelės namų, dalelės tėvynės. Jūs trokštate tokio pat būrio vado, kaip ir frontininkas. Ir jūs bijote, kad kažkas, labai tyliai ir nepastebimai, gali prasiskverbti, kažkas, kas neatitinka mūsų esmės; jūs bijote, kad



vieną dieną tai gali būti ten ir to nebus galima nušluoti. Nerimaujate, kad galime neišlaikyti to, ką turėjome, kai buvo sunku. Jūs nerimaujate, kad galime neišsaugoti to, ką didelėmis pastangomis pasiekėme po pergalinga Hitlerio vėliava.

Besitraukiančio raudonojo potvynio laikas turėjo ir gerąją pusę. Visi žinojome, ką galvoti vieni apie kitus. Čia taip pat nebuvo nė vieno, kuris visiškai nepriklausytų mums.

Iš tikrųjų, kiek laiko praėjo nuo tada, kai mes penkias valandas stovėjome vienoje vietoje didžiojoje Tennishalle posėdžių salėje, kad pamatytume savo fiurerį, kurisėjo nuo vieno žmogaus prie kito ir žiūrėjo kiekvienam į akis? Valdantieji privertė bendražygius nusiauti batus, nes jie kėlė pavojų valstybei. Tačiau draugai nesutriko. Jie stovėjo basi, nors buvo žiema. Turėjome slėpti savo mėlynas kepuraites, nes jos buvo laikomos "uniforma" ir uždraustos. Lauke stovėjo policija, masė policijos. Viduje buvo didžiulės, glaudžiai susigrūdusios tylių, ištikimų vyrų kolonos. Badas ne vieną vyrą privertė atsiklaupyti ant kelių, bet jis neišeidavo, nebent medikai jį išnešdavo. Visų širdys ten plakė kaip viena. Nebuvo jokių "jeigu ir bet".

Ką mums tada sakė Adolfas Hitleris? "Bičiuliai, vieną dalyką žinau tikrai: tarp jūsų nėra nė vieno bailiaus!" Tai buvo palaimingos valandos, nepaisant nepatogumų. Mes žinojome, kad visi, kurie ten stovėjo, priklauso kartu ir gyvenime, ir mirtyje.

Bičiuliai, dabar jūs kupini vilties, kad taip ir liks. Taip turi būti ir taip bus, jei laikysimės fronto dvasios. Turime tiesiog rūpintis kartu, kiekvienas savo vietoje.

Žmogus priekyje bijojo ne tiek mirties, kiek gyvenimo netikrumo: apsimetinėjimo, įžūlumo, pasipūtimo ir arogancijos. Karys, kuris pasitraukia į šalį atlikęs savo dalį, pernelyg lengvai paslepia pasipūtėlį, kai tik pavojus praeina. 1918 m. mes vis dar sėdėjome bunkeriuose. Neadekvatumas iš užnugario atnešė tai, kas tapo neišvengiama. Visa tai vis dar glūdi mūsų kauluose. Mes iškart pajuntame seną baimę ir seną nepasitikėjimą, vos tik išryškėja kažkas ne tikro.

Tačiau tarp šių laikų yra didžiulis skirtumas.

1918 m. lapkričio mėn: Mes stovėjome prieš nuodingus partijų ir korupcijos žiedus. Taip prasidėjo valstybės, liaudies ir tautos irimas. Ir - trūko lyderio.

1933 m. sausio mėn: Mes patyrėme partinės sistemos pabaigos pradžią. Korupcija ir pasipelnymas staiga liovėsi. Valstybė sukūrė tvirtą pagrindą liaudies ir tautos pertvarkai. Geriausias skirtumas tarp vargo metų ir naujo pakilimo ženklas yra mūsų fiureris.

Patikriname: frontas yra geras, nes mes patys žinome, kas esame ir kas vyksta, o vadovybė yra gera. Jei tarp šių polių yra kažkas, ką reikia taisyti, fiureris tai

suvaldys, kaip suvaldė susiskaldymą ir tinginystę. Didžiausia užduotis jau įvykdyta. Mes vis dar žvelgiame į Adolfą Hitlerį su visišku pasitikėjimu, visada ir visur pasirengę visomis jėgomis padėti užbaigti jo didžiulį darbą ir vėl ir vėl savo gyvybe užtikrinti ir apginti šį darbą.

Šis faktas išlieka nepakeičiamas. Dabar paaiškinkime, ką reikia daryti, kad galutinė pergalė nebūtų be reikalo brangi. Mes greitai suprasime vienas kitą, kai aš tiesiog apibūdinsiu fiurerio prigimtį - dalykus, kuriuos jūs jau taip dažnai jaučiate ir galvojate patys. Tai, ką pasakoju, yra akivaizdžios tiesos, bet vis dėlto ne visi jas žino.

14th leidimo pratarmė

"Lyderystė ir sekimas" nebuvo parašyta su tikslu tapti kažkuo nauju. Rimtas darbas jau buvo paruošęs dirvą. Pirmajame juodraštyje atsispindėjo mano tarnybos šakos seržantų mokymo pamokos. Mūsų "revoliucinė veikla" iš tikrųjų buvo ne kas kita, kaip pranašumo prieš priešą įrodymas: švaresni, drąsesni ir stipresni savo tikėjimu Vokietija, Adolfu Hitleriu ir jo misija. Pakeliui mums daug kas buvo sunku ir neapsakomai sunku, tačiau visa, kas mums buvo sunku, visada tampa lengviau, kai žvelgiame į fiurerį. Jis visada ir visur mums buvo ir liko neprilygstamas pavyzdys. Tai, ką mes iškentėjome, buvo niekis, palyginti su našta, kurią šis žmogus įveikė. Kas stovėjo šalia jo, kas su mumis dalijosi aukomis ir pavojais, buvo jo gyvenimo ir mirties bendražygis: tai buvo Hitlerio karys.

Fiurerio stiprybė vėl ir vėl pritraukdavo naujų pasekėjų - iš priešų arba iš tų, kuriems tai nerūpėjo. Hitlerio karių skaičius vis augo ir augo, kol galiausiai išaušo diena, kai ne tik mūsų nedidelis vokiečių būrelis buvo Hitlerio kariai, bet ir visa vokiečių liaudis.

Tačiau "Lyderystė ir sekimas" neturi keisti savo pavadinimo. Šis darbas ir toliau skirtas Hitlerio kariams. Juk mes visi esame kareiviai - darbo ar ginklo kareiviai. Šiandien nė vienas doras vokietis nėra išimtis. Mes visi norime būti kareiviškai žmonės, teisingi kaip kareiviai, nuoširdūs ir aiškūs, garbingi ir riteriški, sunkūs, jei reikia, dėmesingi ir draugiški tarpusavyje, ištikimi Vokietijai iki mirties.

Dabartiniai laimėjimai nėra atsitiktinumas. Jos kyla tik iš charakterio vertybių, darbštumo ir pasiaukojimo. Šių vertybių kūrimas yra ugdymo tikslas. Visumos pasiekta sėkmė yra ir narių sėkmė. Todėl nariai privalo paklusti šiam ugdymui.

"Vadovavimo ir sekimo" pavyzdžiai beveik visada nukreipti į karių pasaulį, nes pareiga ir pasiaukojimas ten reikalauja didžiausių pastangų. Jie, žinoma, tinka ir

visiems kitiems vokiečiams - tiek fabriko vadovui, tiek darbininkui, tiek mokslininkui, tiek studentui, tiek mokytojui ir mokiniui, tiek motinai ir vaikui. Viena aišku: kad ir ką darytume, visada yra tik silpna padėka vyrams, kurie dėl mūsų nukraujavo ir atidavė viską.

Kai kovos laikotarpiu draugų prašymu surašiau trumpą šios instrukcijos projektą, sąmoningai neužrašiau visko, ką pasakiau, kad skaitytojas galėtų toliau plėtoti pagrindines mintis. Šiame naujame leidime sąmoningai užpildžiau kai kurias šias spragas, nes "Vadovavimas ir sekimas" dabar turi kur kas platesnę užduotį ir nebėra tik klasės vadovas, veikia labai dažnai ji tiesiog skaitoma. Tai nereiškia, kad noriu užsipulti senąjį skaitymo garsiai paprotį, nes sakomas žodis yra pranašesnis už skaitomą. Net ir dabartinėje formoje yra pakankamai erdvės individualiam pateikimo stiliui. Pagrindiniai punktai išlieka nepakitę; juose pateikiama pakankamai medžiagos tam, kas jos ieško.

Dabarties paveikslas yra tarsi mozaika, kurios ryškus blizgesys nepaneigia tamsių spalvų akmenėlių. Jie primena mums, ką dar reikia nuveikti. Praeitis neša galingo, didvyriško laiko antspaudą. Mūsų užduotis - įrodyti, kad esame jo verti; mūsų pareiga panaudoti visas jėgas, kad patenkintume ateities poreikius.

Svarbu turėti aukščiausios kokybės ginklą; dar svarbiau, kad ginklą valdytų geriausias žmogus; tačiau svarbiausia - nesugriaunama liaudies vienybė, kurios sūnūs yra ne tik geriausi kareiviai, bet ir geriausi darbininkai, kurie stovi už kareivių.

Aukščiausiam žmogui priklauso tai, kas žemėje yra aukščiausia: vadovavimas ir valdymas. Geriausias visada turi vadovauti. Blogai, kai yra kitaip; tai žinome iš karčios patirties. Kiekvienas turi panaudoti savo geriausias vertybes fiurerio valiai. Tačiau šios vertybės nė vienam iš mūsų nenukrenta iš dangaus. Jas reikia pasiekti ir užsitarnauti. Mes nesame antžmogiai. Jei norime būti geriausi - o tai turime daryti iš dėkingumo tiems, kurie liko priešo žemėje, - turime mielai priimti pastangas, kurių reikalauja išsilavinimas, mokymas ir kvalifikacijos kėlimas, kad, kai turime vadovauti, vadovautume teisingai, ir kad, priklausydami sekėjams, užtikrintai sektume.

Tinkamam vadovavimui ir tinkamam sekimui Itono laikas sukūrė amžiną paminklą: didvyrišką gyvųjų ir mirusiųjų šlovę.

Vokietija

Mums rūpi Vokietija, visada rūpi Vokietija. Tai turi būti įtvirtinta ir kartojama nuolat. Kitaip rizikuojame - spaudžiami asmeninių rūpesčių - mažiau dėmesio

skirti didžiajai idėjai ar net pamiršti, kad individas yra visumos dalis, kad jo gyvenimas tampa gyvenimu tik tada, kai jis tampa aukštesnės rūšies ir kalbos, jausmų ir minčių, liaudies praeities, dabarties ir ateities visumos dalimi.

Iš pradžių atrodžiusi labai nereikšminga patirtis mane vis dar jaudina. Prieš daugelį metų su savo berniuku išsiruošiau į sekmadieninę ekskursiją. Trumpa kelionė traukiniu padarė mažajam tokį gilų įspūdį, kad Tegelyje jis manęs paklausė: "Ar mes vis dar Vokietijoje?" Iš pradžių iš to juokėmės. Bet paskui man dingtelėjo, kad vaikas nenusipelnė, jog dėl šio klausimo iš jo būtų juokiamasi. Atvirkščiai! Jis pradėjo formuoti Vokietijos sampratą. Esu sutikęs liaudies bičiulių, kurie niekada gyvenime nebuvo palikę savo kaimo. Daugelis mūsų didmiesčių vaikų yra tokie patys. Net daugelis iš mūsų, kovojusių už Didžiąją Vokietiją, išliko gana provincialūs.

Sunku išsilaivinti iš provincijos pančių. Kiekvienas iš pradžių mato pasaulį iš perspektyvos, kurią suformavo kilmė, socialinės aplinkybės, intelekto lygis ir profesija. Laikraščiai ir radijas neabejotinai prisidėjo prie pokyčių, tačiau mūsų sampratą apie Vokietiją neišvengiamai vėl ir vėl iškreipia vietinis patriotizmas, o gal net nepasitikėjimas ir pavydas.

Teigiamų rezultatų kol kas negalima vertinti pagal tai, kad dabar vokiečiams rodoma Vokietija, kad vokiečių darbininkai, kurių atlyginimai anksčiau neleisdavo keliauti, dabar gali pamatyti, kaip gyvena vokiečiai kitose provincijose. Stiprybės teikia ne tik džiaugsmas, veikiau jų stiprybę teikia žinojimas, kad vien mūsų kaimas, mūsų miestas nėra Vokietija, kad turime tėvynę, didelę ir didingai gražią, kad esame vienos, tvirtos, darbščios ir ambicingos liaudies sūnūs ir dukros.

Didieji dabarties įvykiai vokiečių vyrams, kurie kaip kariai stovi istorinių permainų kryžkelėje, visiškai atskleidė tėvynės esmę ir prigimtį. Net iš tolo jie gali daryti nesuskaičiuojamus palyginimus. Jie įsitikins, kad ši šalis yra graži. Arba kad gamta dar labiau palaimino vieną regioną, nes ten kasmet nuimami du derliai, ir jie pamatys, kad kiekvienas žmogus myli savo tėvynę ir laiko ją gražia, net jei ji kada nors tokia nederlinga.

Jau vien ši mintis, meilė tėvynei, rodo teisingą perspektyvą. Vokiečių karys mokosi ne tik iš knygų. Jis savo akimis mato ištisų tautų iškilimo ir žlugimo paminklus. Jis pažįsta išdidžius, nepriekaištingai švarius šiaurės kraštų žmones ir kituose kraštuose mato, kad didžiosios tautos neturi nei jėgų, nei valios pakilti iš skurdo.

Gyvoji rasinė, kultūrinė ir socialinė istorija nuolat supa karį svečiose šalyse. Jis žino, kad jam tenka vaidmuo didžiulėje transformacijoje, neturinčioje precedento pasaulio istorijoje. Tačiau jo mintys visuomet grįžta į Vokietiją, kuria, palyginti su ja, jis pagrįstai didžiuojasi. Dabar jam lengva aprėpti tai, kas kilnu ir

švaru. Ir jis žino, kad vertinga turi būti ne tik išsaugota, bet ir tai, kad gilesnė gyvenimo prasmė glūdi nesibaigiančioje kovoje už geresnį, gražiausio ieškojime, kilnesnio išsipildyme.

Jis žino, kokie reikalingi tokie apmąstymai apie Vokietiją. Tai iš karto matyti, kai vieno iš savo sekėjų, dirbančio Vokietijoje, paklausia, ką jis galvoja apie Vokietijos sąvoką. Pabandykite! Padėkite bičiuliui, naujomis formuluotėmis užsimindami apie atsakymus į jūsų klausimus. Dažnai tai gali būti tik užuomina. Tačiau net ir tai suteikia pakankamai medžiagos apmąstymams ir švietimui. Išsamiam pristatymui neturėsite laiko.

Tačiau jūsų padaršinimas duoda vertingą rezultatą - atveda jūsų bendražygį prie šaltinių, kurių jis pernelyg lengvai nepastebi, nes jie yra per arti jo kelio.

Pavyzdžiai

Klausimas: Ar Vokietija yra tai, kas pavaizduota žemėlapyje su spalvotu apvadu?

Atsakymas: Ar nustojote laikyti Saro regioną Vokietijos dalimi, kai žemėlapyje pavaizduotos sienos buvo kitokios nei šiandien? Ar kitaip buvo su Austrija, Sudetų kraštu ir Dancigu?

Klausimas: Ar kraštovaizdžiai, miestai, kaimai, upės, tiltai, paminklai ir visa kita, kas matoma šių sienų ribose, yra Vokietijos?

Atsakymas: Ar vokiečių laivai neplaukia užsienio jūrose? Argi technikos pasiekimai visame pasaulyje neskelbia vokiečių sugebėjimų, vokiečių dvasios ir darbštumo?

Klausimas: Ar vokiečių giminės ir vokiečių kalbos žmonės, gyvenantys Vokietijos teritorijoje, yra vokiečiai?

Atsakymas: Argi mūsų tautiečiai, gyvenantys tarp svetimų tautų, nepriklauso mums, Vokietijai?

Klausimas: Klausimas: O jei dabar mes paimsime viską, kas mums priklauso, ir vokiečių tautą, kad ir kur ji gyventų, ar visa tai kartu yra Vokietija?

Atsakymas: Argi Vokietijai nepriklauso tai, kas yra vokiškos kilmės, tai, kas kadaise buvo, visa tai, kas Vokietijoje ir aplink ją atsiranda nenutrūkstamoje kovoje, apie kurią istorija praneša tiek daug, kad įspėja ir įpareigoja?

Klausimas: Ar Vokietija yra dabartinė vokiečių tauta, tauta, kuri šiandien gyvena ir dirba?

Atsakymas: Iš kur mes ateiname? Ar būtume egzistavę be tų, kurie buvo prieš mus? Ir kas būtume, jei mūsų protėviai nebūtų rūpinęsi, kovoję ir tikėjęsi ne tik

dėl savęs, bet ir dėl mūsų? Kas daugiau nuveikė Vokietijai: dabarties kūrėjai ar daugybė tų, kurie dirbo prieš mus?

Klausimas: Ar visa tai yra Vokietijoje? Praeitis ir dabartis?

Atsakymas: Argi mes savyje nenešiojame naujo Tapimo sėklų? Argi naujas gyvenimas neatsiskleidžia per mus? Argi mes nesame ateinančios kartos tėvai, tėvai? Argi jai nepriklauso mūsų meilė ir ištikimybė, mūsų rūpestis ir pareiga? Kas norėtų ko nors blogo savo vaikams?

Vokietijoje daug kas bus naujai suformuota, naujai įsteigta ir naujai sukurta. Argi ateities darbai taip pat nepriklauso Vokietijai?

Būdamas lyderis, klauskite savo sekėjų štai taip! Atsakydamas į šiuos klausimus jis pajus, kaip auga jo meilė tiems, kurie ateis po jo. Ši meilė parodys jam jo pareigą tiems, kurie dar net negimė. Ir jam bus lengviau suvokti, ką jis skolingas tiems, kurie dabar gyvena, gyvena ir kenčia šalia jo. Lemiamos reikšmės jo gyvenimui turės tai, kad paaiškės, jog jo vaikai ir jų vaikai vieną dieną bus tuo, kuo jis dabar yra, kad jie vieną dieną nuims derlių to, ką jis dabar sėja, kaip ir mes dabar mokame kainą už tai, kas prieš mus buvo apleista, ir kaip galime džiaugtis tuo, ką sukūrė mūsų tėvai ir seneliai.

Vokietija - tai visuma to, kas buvo vokiečių ir kas bus vokiečių. Mes esame per patį vidurį. Gyvensime tik tada, kai jausime pagarbą ir dėkingumą prieš mus į kapus nuėjusiems žmonėms ir jų darbams, kuriuos jie paliko mūsų vertose rankose, ir jei suvoksime, kokia didelė atsakomybė mums tenka už ateinančius vokiečių žmones ir daiktus.

Kas iš mūsų norėtų būti prakeiktas savo palikuonių?

Vokietija ir vokiečių tauta yra tarsi galinga audra, kuri kyla iš pirmapradės praeities ir tęsiasi iki amžinybės.

Tauta - tai nenutrūkstama kolona, kuri žygiuoja ten, o paskui pereina tiltą, jungiantį praeitį ir ateitį. Net jei matomi tik tie, kurie stovi ir eina šiuo tiltu, net jei tik jie mąsto, jaučia, stengiasi ir kuria, vis dėlto vien dabarties vokiečiai nėra tauta. Jai priklauso ir tie, kurie dingę didžiulėje tolumoje kitoje pusėje, ir tie, kurie ateina iš tolo ir vieną dieną žengs ant dabarties tilto.

Šios upės, šios žygiuojančios kolonos eiga ir jėga priklauso nuo dviejų svarbių veiksnių: kraujo ir dirvožemio. Vienas arba kitas gali išdžiūti, jei vienas yra derlingesnis už kitą. Jos priklauso nuo vadovavimo ir sekimo, nes tik jų tarpusavio energija gali įveikti pavojų, kad dirva nebus tokia derlinga kaip kraujas arba kad kraujas neišliks tyras, kad išdžius ir svetimas kraujas taps dirvos šeimininku. Tik tinkamas vadovavimas suteikia upei tvirtą dugną, vadinasi, nenugalimą jėgą užtikrinti savo gyvenamąją erdvę, jėgą, kuri priešingu atveju su mirtinu tikrumu beprasmiškai susitrauktų į tūkstančius mažyčių upelių.



NSDAP/AO yra didžiausia nacionalsocialistinės propagandinės medžiagos tiekėja pasaulyje. Ji leidžia šimtus knygų ir periodinių leidinių dešimtimis kalbų. Ji taip pat talpina šimtus interneto svetainių.

Prenumeratos forma

() Šio periodinio leidinio prenumerata kitiems dvylikai numerių. 30,00 eurų arba 30,00 JAV dolerių. [Prašome nurodyti, kurios kalbos leidinio pageidaujate!]

() Aukojimas - *JŪSŲ parama leidžia mums dirbti!*

Name _____

Street _____

Miestas _____ Pašto kodas _____

Land _____

(neprivaloma) El. pašto adresas / telefonas _____

Mokėtinus čekius siųskite adresu: NSDAP/AO

Pašto adresu: NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - JAV (arba palikite užrašą "NSDAP/AO".)